

Mjesec svibanj budio je zemlju.

Ostala sam duže na poslu, trebala sam nadoknaditi poslove nakon povratka s Košljuna. Moj prozor gleda u zid, a svjetlost dopire kroz otvoreni prostor prema krovu. Izgubila sam osjećaj za vrijeme i doba dana jer ne vidim sunce. Zazvonio je mobitel. Na zaslonu mobitela ime kćeri, obećala je nazvati kada s puta stigne u Zagreb. Javila sam se. S druge strane glas njene prijateljice. Priopćila mi je da su imale prometnu nesreću. Moja Tina zadobila je ozljedu glave. Hitna kola dovezla su je u bolnicu koja se nalazi baš uz moju školu.

Osjećaj šoka i boli bio je nalik buđenju u rano, hladno, zimsko jutro kada mi lice zapljusne prodoran zrak koji se duboko širi cijelim tijelom u svaki djelić mog tijela i duše. Osjećala sam se ogoljena do samog početka, kao kad sam prvi put udahнула i zaplakala. Cijelo mi se tijelo naježilo, a iznutra se probudila jasnoća bez suvišnih misli. Moj dah se prelijevao u sve oko mene.

Osjetila sam Tvoju prisutnost.

Zaogrnutu snagom Tvoje ljubavi začas sam se našla u bolničkoj sobi. Gledala sam svoju kćer, duge plave kose. Ljepljiva, tamna krv natopila je plahte, njezino blijedo lice, ali u tim trenucima sve to nije bilo važno. Bila je budna, ali omamljena. Osjećaj da je mogu dodirnuti i biti s njom, ispunio nas je obje spokojem.

Sve postaje jednostavno... kad zajednički trenutak postane dragocjen.

„Bdijte, dakle, jer ne znate u koji dan Gospodin vaš dolazi.“ (Mt 24, 37-44)

V.T.